

Encara no s'ha apagat el ressò del concert que diumenge passat va omplir L'Atlàntida en el final de gira del projecte Ovidi4, que ha reivindicat el

llegat d'Ovidi Montllor des de 2015 fins ara. Un concert que va aplegar a Vic convidats sorpresa del món musical i teatral, còmplices d'aquest reno-

vat interès per la figura del cantant i actor alcoià. Montserrat Rius, crítica musical d'EL 9 NOU, reflexiona sobre aquest relleu generacional.

L'Ovidi estaria al peu del canó

Montserrat Rius
Crítica musical d'EL 9 NOU

No recordo l'últim concert al qual vaig anar de l'Ovidi, sí recordo que vaig anar a uns quants. A escoltar-lo a ell sol o amb altres membres de la Nova Cançó. Els últims anys del franquisme, jo era molt jove, però ja no me'n perdía cap, de concert. L'Ovidi em va enamorar ja el primer cop que el vaig veure, sempre vestit de negre, impecable, posat de senyor, auster, elegant, senzill, com si demanés perdó per si ens destorbava. Amb els braços acompanyava les paraules i al seu costat, en Toti Soler, mirant-lo, mirant-se, sense dir res ja s'ho deien tot. Encara tinc la sort de conservar un disc de vinil seu, i l'escolto molt sovint perquè en ell hi ha totes aquelles cançons que mai he deixat de cantar. Em vaig enamorar d'ell, de la seva veu, la seva música, la seva manera de pensar, fer i dir, les seves faccions que endolcia amb una mirada tendra i sorneguera. Ell cantava, "Vam viure un món preciós. Perquè vull! Perquè tinc ja ganes de viure'l!". Un món on s'estimava alhora que es lluitava, mentre fèiem corredisses davant dels grisos i rebíem algunes garrotades. Això els més ben parats.

Reconec que el concert de diumenge del grup Ovidi4 em va desconcertar al principi. Jo anava a escoltar les cançons de l'Ovidi i em vaig trobar amb algunes reinterpretacions. Em va sobtar però no em va desagradar, al contrari. L'escenografia, les presentacions, eren d'una estètica i llenguatge -per dir-ho d'alguna manera- molt *cupaire* i em van fer rumiar si l'Ovidi, avui, en seria, de cupaire. No ho crec, ell es va casar amb el seu poble, la seva cultura, la seva llengua, amb la pau i la justícia. I tot això no són les sigles d'un partit, encara que també ho poden ser, sinó unes sigles d'humanitat. Era alcoià, dels Països

Catalans i del món. Mai va deixar de ser una persona d'una senzillesa impressionant, d'una humilitat aclaparadora. Era una persona que deixava empremta.

En el concert, em va sacsejar positivament veure molt jovent delirar-se amb les cançons de l'Ovidi, taral·lejant-les, fent-se-les seves. Aquest, pensava, és el millor regal que li podíem fer. Matar l'oblit i fer néixer l'esperança. Que en el concert apareguessin tòtems de la Nova Cançó, des de Pau Riba fins a Quico Pi de la Serra o Lluís Llach, em va fer recular en el temps, per un cantó, quina joia reunir-los un altre cop en un mateix temps i espai; per l'altre, la

“Em va enamorar ja el primer cop que el vaig veure, sempre vestit de negre, elegant, senzill, com si demanés perdó per si destorbava”

tristesa de pensar, tanta lluita aleshores i tornem a estar igual?

L'Ovidi estaria ara al peu del canó, com la resta, i amb la seva sorneguera i més saviesa acumulada no defalliria en la lluita. I segurament ens diria, cantaria, "lluïto, perquè vull, perquè tinc ganes de lluitar"; perquè o és això, o és rendició. I hem de sortir al carrer per esberlar i esclafar la fera ferotge. Sí que va durar molt el concert, quatre hores sense parar són quatre hores, potser hauria faltat fer una petita pausa, però el cert és que la gent va aguantar i no semblava pas que hi haguessin gaire ganes d'acabar. Malgrat els focus que disparaven ràfegues de llum als ulls i encegaven el públic. No era una discoteca. Era, en aquells moments, un temple on, ben segur, a l'Ovidi li hauria agradat cantar.

Tres moments del concert de dissabte a L'Atlàntida. De dalt a baix, amb Quimi Portet, Quico Pi de la Serra i Sergi López

DOLORS PENA

Les escoles visiten

EL 9 NOU EL 9 TV EL 9 FM 92.8

24 alumnes de 4t de Primària de les Dominiques de Vic van visitar les instal·lacions del Grup EL 9 NOU.

JORDI PUIG

La millor arquitectura de la Catalunya Central

Vic Dues obres fetes a Osona figuren entre les set mencions que s'han atorgat dins de la Mostra d'Arquitectura de les Comarques Centrals, que enguany ha arribat a la vuitena edició. La demarcació territorial del Col·legi d'Arquitectes és qui convoca la mostra, amb l'objectiu de reconèixer les millors propostes arquitectòniques que s'han fet a l'Anoia, el Berguedà, el Bages, el Moianès i Osona. Una de les obres amb menció ha estat la d'Osonament, de l'estudi Comas-Pont Arquitectes de Vic (a la fotografia), i l'altra ha estat de Casa Cesc de l'Esquirol, del Taller Sau de Sant Joan de les Abadesses. A l'edició d'enguany s'hi havien presentat un total de 66 projectes.